

LICIA TROISI

DRAKONŌ RAITELE

GALIOS
AMULETAS

Alma littera

Mano vardas Senaras, aš – burtininkas. Su Nihala susipažinome prieš penkerius metus ant Salazaro miesto-bokšto stogo – tądien dvikovoje išsikovojau iš jos durklą. Jai buvo trylika, man penkiolika. Nuo to laiko daug visko nutiko. Tironas, jau viešpataujantis keturio- se iš aštuonių Išnirusio pasaulio žemių, užgrobė Salazarą, per puolimą žuvo Nihalos tėvas Livonas. Iškart po to ji sužinojo esanti paskutinė Tirono išnaikintos puselių tautos palikuonė. Nihala nutarė tapti kare ir atkeršyti už tėvo mirtį bei puselių žudynes. Ji įveikė Vyriausiojo generolo Raveno išmėginimus ir buvo priimta į Drakonų raitelių akademiją, kur susidraugavo su Lajumi – tais vienatvės mėnesiais jis buvo vienintelis jos bičiulis. Per pirmąjį naujokų mūšį žuvo Fensas, jos mylimas Drakono raitelis ir magijos mokytojos Soanos gyvenimo draugas. Pasirengti tapti drakono raitele ji buvo paskirta pas nykštuką Idą ir pagaliau gavo drakoną, vardu Oarfas.

Tuo laiku Burtininkų taryba, kuriai priklausau, patikėjo man svarbią užduotį. Aš prieš metus išvykau ieškoti Povandeninio pasaulio, apie kurį sklandė tik legendos ir kur jis yra niekas nežinojo. Mano kelionės tikslas buvo įtikinti to pasaulio gyventojus atsiųsti mums pastiprinimą kare prieš Tironą.

Kelionė nebuvo lengva. Išplaukiau pirato Rulo ir jo dukters Airės laivu, mus užklupo baisi audra, paskui patekome į povandeninę karalystę saugančio siaubūno nasrus. Paskutinį išmėginimą man teko įveikti vienam. Sėdau į valtį ir leidausi žemyn į Povandeninį pasaulį vieninteliu žinomu keliu – per visa ryjantį milžinišką sūkurį.

Jau maniau, kad žūsiu. Valtį įsuko galingas sūkurys, ji sudužo į šipulius, man į plaučius plūstelėjo vanduo...

Aš išgyvenau ir patekau į Povandeninį pasaulį. Atgaivintas vietinių poros leidausi ieškoti grafo – jis vienintelis galėjo išklausti mano prašymą.

Zalenija – taip ją vadina patys gyventojai – yra pavojinga vieta atvykėliams iš Išnirusio pasaulio – tokiems kaip aš. Bet kuris žmogus, išdrįšęs iš viršaus nusileisti į dugną, rizikuoja būti nuteistas myriop. Buvau sugautas ir įmestas į belangę, kurioje netikėtai radau pagalbininkę. Susipažinau su gražiąja Ondine – ji mieliausias ir liūdniausias tų trijų mėnesių, praleistų jūros gelmėse, prisiminimas.

Ondinė rūpinosi manimi kalėjime ir man netekus vilties padėjo kreipdamasi į grafą Vareną. Pasikalbėjęs su Varenu ir jį įtikinęs pasiekiau, kad mane priimtų karalius Nerėjas. Kartu vedžiausi ir Ondinę, nes man jos reikėjo ir maniausi ją mylįs.

Zalenijoje pasiekiau savo tikslą, bet už tai teko skaudžiai sumokėti. Kol visos tautos akivaizdoje meldžiau Nerėjo atsiųsti mums pastiprinimą, Tirono pasiuntinys pasikėsino nužudyti karalių ir taip į jų taikų pasaulį įsiskverbė karas.

Įvykdęs savo misiją pasijutau sugrižęs į tikrovę ir suvokiau, kad mano jausmai Ondinei – savęs apgaulė. Man teko ją palikti davus pažadą, kurį tikiuosi vieną dieną išpildyti.

• • •

Kol vykdžiau misiją, viršuje taip pat daug visko nutiko. Nihala tapo Drakono raitele ir susirėmė su stipriausiu priešų kariu, Salazaro naikintoju – nykštuku Dola. Jį įveikė pasitelkusi uždraustuosius burtus, kurie tik pagausino ją kamuojančių šmėklų minias.

Bet sunkiausia pasirodė ne nugalėti Dolą, o sužinoti, kad jis – Ido brolis ir kad jos mokytojas praeityje kovėsi Tirono gretose ir prisidėjo prie puselių žudynių. Vis dėlto Idą su Nihala sieja ypatingas ryšys, nenutrūkstama gija, tad jie įveikė ir šį išmėginimą.

Mudu su Nihala vėl susitikome, grįžo ir Soana. Ji buvo išvykusi ieškoti Reisos, savo senosios mokytojos, ir Nihalai perdavė, kad burtininkė nori ją matyti.

Paaiškėjo, kad Reisa – piktavalė senė neapykantos kupinu žvilgsniu. Ji mums pasakė, kad Nihala paaukota dievui keistu vardu – Ševrarui – ir kad ji vienintelė gali išvaduoti pasaulį iš Tirono gniaužtų. Jai teksią surasti aštuonis akmenis, išsibarsčiusius po visas žemes, o surinkus juos sudėti į amuletą ir ištarti galingą burtąžodį, panaikinsiantį Išnirusiame pasaulyje magiją. Taip pat sužinojome, jog tai Reisa siuntė Nihalai kankinamus košmarus, kad puselė rastų drąsos atlikti šį žygdarbį. Aš išsivedžiau savo draugę ir įtikinau niekur nekeliauti, nevykdyti nieko, ką liepė Reisa.

Deja, padėtis pablogėjo. Tironas išrado naują ginklą. Jam pavyko iškviesti mirusiųjų dvasias, tad buvome priversti stoti į kovą su mūsų pačių bendražygiais, nesužeidžiamais kalavijo kirčių.

Mudu su Soana sugalvojome burtąžodį, kuriuo užkerėti ginklai įveiktų šmėklas, tačiau mus vis tiek sutriuškino. Vos per vieną dieną praradome didžiąją Vandenių žemės dalį, o Nihalą mūsųje sužeidė Fenso dvasia.

• • •

Padėtis beviltiška. Net Zalenijos pajėgos teikia mažai vilčių. Aš žinau, kodėl tą vakarą per Tarybos susirinkimą Nihala atsistojo ir išėjo, širdyje suvokiu, kad ji pasielgė teisingai. Bet negalėjau leisti jai išvykti į priešų žemes vienai, telydimai savo šmėklų. Todėl priėmiau sprendimą ir viską pastačiau ant kortos – tik dėl jos.

ILGOS KELIONĖS PRADŽIA

Nihala iki ausų įsisupo į apsiaustą. Miške tuo laiku buvo šalta. Ledinio vėjo gūšiai šlamino pušis, ugnis pamažu geso.

Paskutinioji puselė Nihala, atpažįstama iš mėlynų plaukų ir smailių ausų, jautėsi nusilpusi nuo karščiovimo ir ją košmaruose apninkančių šmėklų balsų. Ji žvilgtelėjo į amuletą, kurį nešiojosi po kaklu – jis galėjo atimti jai gyvybę ir išgelbėti Išnirusį pasaulį. Aštuonios tuščios akmenų angos savo nežinomybe sunkė iš jos jėgas.

Nihalos kelionės draugai – Senaras ir Lajus – snaudė atsirėmę į rąstą. Ir jos drakonas Oarfas miegojo; atsišliejusi į smaragdinio žalumo žvynus ji nugara juto jo lėtą, tolygų kvėpavimą.

Kelionė prasidėjo prieš šešias dienas, po susitikimo su burtininke Reisa.

Norėdama išmesti ją iš galvos puselė įsitaisė prie laužo, užsimerkė ir susitelkė į raminamą Oarfo alsavimą. Ją persekiojo baltos senės akys, sukumpę pirštai, ausyse skambėjo neapykantos kupinas balsas.

Pūtė šaltas vėjas, bet merginą pylė prakaitas. Ji vėl pažvelgė į amuletą. Tamsoje nurausvintas liepsnos atšvaitų spindėjo

viduryje įdėtas akmuo, anksčiau skaidrinęs gūdžią burtininkės trobelę. Nihalos galvoje nuskambėjo Reisos ištarti žodžiai:

„Amuletas tik tau vienai parodys šventyklas, Šeirina. Radusi vietą, kurioje saugomas akmuo, turėsi ištarti ritualinę frazę: *Rahhavni sektar aleero* – „Meldžiu suteikti man galią“. Tada paimsi akmenį, įdėsi jį į reikiamą angą amulete ir galia įtekės į tave. Nukakusi į Didžiąją žemę iškviesi visas aštuonias dvasias jų vardais po vieną: *Aelè* – Vanduo; *Glaelè* – Šviesa; *Sarefas* – Jūra; *Tulana* – Laikas; *Tarefas* – Žemė; *Goriaras* – Tamsa; *Mavas* – Oras; *Flaras* – Ugnis. Akmenys atgis, dvasios ims veikti. Amuletas išsunks tavo gyvybę, semsis iš jos stiprybės dvasioms iškviesti. Iš tavęs išsiurbta energija suplūs į amuletą. Pasitekusi ją galėsi panaudoti dar vieną burta, bet paskui ji išsisklaidys ir tu mirsi arba galėsi išlaisvinti tą galią suskaldžiusi amuletą juodojo kristalo kalaviju. Tik atmink: amuletas skirtas tau vienai, patekęs į kito žmogaus rankas jis praras spindesį bei galią ir išsunks jį paimti išdrįsusiojo gyvybę.“

Nihala pašiurpo. Pasislėpė amuletą prie krūtinės ir stipriau įsisupo į apsiaustą.

Jie iškeliavo paskubomis, žygio nebuvo galima atidėlioti nė valandėlės. Ji pati prisispyrė išvykti, nors šmėklos padaryta žaizda petyje dar nebuvo užgijusi.

Nihala būtų norėjusi palikti savo ginklanešį Lajų bazėje, bet neįstengė uždrausti jam vykti drauge. Net mokytojas Idas tam pritarė: „Veikiausiai būtų geriau, jei jis liktų, – pypkiuodamas burbtelėjo nykštukas. – Lajus – ne karys, mūšyje jam ne vieta. Bet jis niekada nesutiks sėdėti čia ir laukti tavęs. Net jei ir išvyktum paslapčia, jis išskubėtų paskui ir gautų galą. Vienintelė išeitis – vestis jį kartu.“

Ginklanešiui nereikėjo dukart kartoti, auksaplaukis švytėdamas iš laimės beregint susirinko mantą ir ėmė trypčioti nesulaukdamas išvykimo.

Pirmą kartą amuletą ji prakalbino nenoromis. Neišmėginusi savo galių galėjo viltis, kad tėra tik drakono raitelė Nihala. Šeirina, Paaukotoji – tas nekenčiamas vardas, kuriuo ją vadino Reisa – tebuvo tolimas košmaras.

Bet vos paėmusi amuletą į rankas ji išvydo regėjimą.

Pasirodė miglotas vaizdas. Rūkas. Pelkė. Viduryje stūksantis neryškus melsvas statinys. Vienas žodis: *Aelon*. Ir kryptis: „Į šiaurę palei Didžiąją upę iki pat jūros.“ Ir daugiau nieko.

Vadinasi, tai tiesa. Ji yra Paaukotoji.

Apgaubta niūrių medžių šešėlių Nihala neįstengė užmigti. Ji karščiovo, petys skaudžiai tvinksejo. Matyt, žaizda užsikrėtė.

Puselfė pažvelgė į ramiai miegančius burtininką ir ginklanešį. Jos žvilgsnis sustojo ties raudona Senaro plaukų kupeta, kyšančia iš po apsiausto, – ji vėl susimąstė, ar jiems tikrai pavyks pasiekti tikslą.

Kitą rytą saulei jau aukštai pakilus jie išvyko šiaurės kryptimi. Ėmė tyliai snigti, vėjas purtė medžių viršūnes ir stabdė Oarfo sparnus.

Jie perskrido žiemos nubalintus miškus ir Saaro intakus. Pro sausas pilkas šakas įžiūrėjo žmonių kaimus ir nimfų gyvenamus medžius. Nihala jautė, kad tikslas arti.

– Beveik atskridome, – tarė ir paliepė Oarfui sklęsti žemiau.

Po jais Didžioji upė drėkindama žemę dalijosi į tūkstančius upelių, toliau plytėjo pelkė. Veikiausiai šią pelkę Nihalai ir parodė amuletas. Jie nuskrido jos link, bet greitai vaizdą aptemdė tirštas rūkas. Aplinkui buvo matyti retos sudžiūvusios medžių šakos.

– Reikia nusileisti, antraip nieko nežiūrėsime, – patarė Lajus.

Kai apgaubti blausaus balto rūko kojomis palietė žemę, tvokstelėjo stovinčio vandens smarvė. Jie pasiekė liūno žiotis.

Bičiuliai prisėdo ant rąsto aptarti padėties.

– Kol rūkas neišsisklaidęs, Oarfu skristi nebegalime, – pasakė Senaras.

– Bet nežinome nei kur stovi šventykla, nei kokio dydžio ši pelkė, – paprieštaravo Lajus.

Nihala tylėjo. Jai per nugarą bėgiojo šaltas šiurpulys, skruostai degte degė. Pamėgino susikaupti ir nesiklausyti Lajaus su Senaru. Galiausiai apsisprendė.

– Teks keliauti pėsčiomis, – tarė.

– Gerai, – sutiko Lajus ir jau stojosi.

– Tu neisi kartu, – sustabdė ją Nihala.

Lajus suakmenėjo.

– Kodėl?

– Noriu, kad liktum su Oarfu, – paaiškino ji.

– Ne, tu nori, kad nesipainiočiau po kojų, – sušuko ginklanešys, bet išsyk pasigailėjo.

Nihala griežtai į ją dėbtelėjo.

– Tu teisingai sakei, nežinome, ar kelias ilgas. Oarfas pavargęs, reikia juo pasirūpinti.

– Taip, bet...

– Jokių „bet“, aš taip nusprendžiau. Mudu su Senaru išeisime rytoj rytą. O tu liksi čia.

Tą vakarą Nihala neįstengė užmigti. Ji smarkiai karščiavo, o pagalvojusi, kad netrukus įžengs į pirmąją šventyklą, jaudinosi ir kartu būgštavo. Šalia bus Senaras, bet jo sprendimas lydėti ją

į šią kelionę rizikuojant netekti vietos Burtininkų taryboje tik dar labiau sunkino jos pečius slegiančią našlą.

Kai Nihala pranešė Burtininkų tarybai apie savo sprendimą išvykti į misiją, Senaras pašoko iš vietos.

– Prašau leidimo iškeliauti kartu.

Nihala grįžtelėjo į jį.

– Senarai!

– Apie tai negali būti kalbos, – išrėžė Dagonas. – Tik tavo burtai sušvelnino mūsų pralaimėjimą. Mums tavęs reikia čia.

– Prašau leidimo ją lydėti, – nenusileido burtininkas. – Magija jai pravers.

Dagonas ilgai vėrė jį žvilgsniu.

– Vadinasi, išsiųsime su ja kitą burtininką. Tu Tarybai per svarbus.

– O Nihala per svarbi kariuomenei.

– Tu liksi čia, Senarai. Kalba baigta.

Tada Senaras padarė neregėtą dalyką. Jis nusiplėšė nuo kaklo Tarybos nario medalioną – viso, kuo tikėjo ir dėl ko kovojo, simbolį.

– Aš atsistatydinu iš Tarybos.

Menėje nuvilnijo nuostabos kupinas murmesys.

– Ar Taryba tau tiek mažai reiškia? – paklausė Saulės žemės atstovas Satė.

– Taryba – visas mano gyvenimas, bet Išnirusiam pasauliui pasitarnauti galiu ir kitais būdais. Vienas jų – lydėti drakono raitelę Nihalą į jos misiją.

– O kas tave pakeis? – pasiteiravo nimfa Terė.

Iš krėslo pakilo Soana.

– Kol Senaras bus išvykęs, siūlausi stoti į jo vietą.

Dagonas ilgai mąstė.

*– Gerai, – galiausiai pasakė. – Leidžiu tau išvykti. Bet žinok, kad
tau grįžus Taryba pasilieka teisę tavęs nebepriimti.*

Senaras sutiko.

Nihala spoksojo į šaltą nakties orą nurausvinančias liepsnas.
Viską aplinkui buvo pasiglemžęs rūkas.

